

ŠKOLNÍ

DUCH

Číslo 2

11/2016

HALLOWEEN

Halloween je anglosaský lidový svátek, který se slaví 31. října, tedy den před křesťanským svátkem Všech svatých, většinou v anglicky mluvících zemích. Děti se oblékají do strašidelných kostýmů, chodí od domu k domu koledovat sladkosti.

Typickými znaky jsou vydlabané dýně se svíčkou uvnitř, duchové, čarodějky, příšery a kostlivci. I naši školu ovládly v posledním říjnovém týdnu tyto tajuplné bytosti.

AHOJ, KAMARÁDI!

Školní rok je v plném proudu, jedna akce střídá druhou, že je někdy náročné je vůbec všechny jen zachytit. Máme za sebou úspěšnou přírodovědnou výstavu, přivítali jsme ve škole Wendy Holdenovou, autorku knihy: Narodili se, aby přežili, která přijela v doprovodu osob, o jejichž osudech kniha pojednává. Přespolní běh odstartoval sportovní soutěže, jichž se žáci v průběhu roku účastní. Jednotlivé třídy druhého stupně pak mohou poměřovat své síly i ve školní lize. Široká škála zájmových kroužků ve škole zahájila svou činnost. Je z čeho vybírat.

Dny se postupně krátí a podzimní večery mohou být tou správnou chvílkou nad dobrou knihou. Pokud rádi trávíte čas s literárními hrdiny, můžete se zapojit do celoroční čtenářské soutěže, kterou připravila školní knihovna.

Krásný podzim Vám všem!

Šmí

HALLOWEENSKÁ POVÍDKA

Tak jako většinu večerů jsem si zapálila v pokoji svíčku. Vždy příjemně navodí atmosféru, vydává takové jemně tlumené světlo. Když sleduji plamínek, jak pomalu uhořívá knot a vosk se mění v kapky, krásně se mi přemýšlí. Jsou to příjemně prožité chvílky, zvláště když si k tomu uvaříte váš oblíbený čaj, třeba se skořicí, ten mám nejraději. Prostě nádherná! Když jsem psala tyhle řádky, sama sebe jsem přesvědčila, jaký je to úžasný pocit. To sice možná je, ale ne 31. října.

Byl to snad ten nejhorší večer, jaký jsem kdy zažila. Seděla jsem v klidu na posteli, hrála na kytaru a zpívala ty neskutečně procitěné texty. Ani jsem si nevšimla, že plamínek svíčky začal ladně tančit po stranách knotu. Dál jsem si hleděla svého, až do chvíle, než jsem odložila kytaru vedle sebe na postel, že se napíjí čaje položeného na parapetu u okna. Ale hrnek stál až na druhé straně pokoje! Řekla jsem si: „No, tak jsem ho tam nechala cestou, když jsem šla do pokoje.“ Zvedla jsem se, ale v tom okamžiku jsem si všimla, že svíčka, která ještě před chvílkou hořela, už nehoří. To už mi bylo trochu podezřelé. Chytila jsem hrníček s čajem, ale jakmile jsem se ho dotkla, neuvěřitelnou rychlostí se zabouchly dveře. Lekla jsem se a skočila na postel. To ale moc nepomohlo. Kytara vedle mě najednou začala sama hrát. Znělo to, jako když píšete na tabuli, sjede vám křída a vy nehtem přejedete po hrubé desce. Projel mi mráz na zádech. Co se to děje?

Kabel položený na stolečku začal klepat jedním koncem do dřeva. Za oknem se objevil nečekaný záblesk. Osvítil podivný obrys postavy stojící uprostřed mého pokoje. Lekla jsem se tak, že mi vyhrkly slzy do očí. „Jdi pryč! Pomocí!“ křičela jsem. Věděla jsem, že ve vedlejší pokoji je sestra s mamkou, musely mě slyšet, ale nikdo nepřicházel. Nevěděla jsem, co mám dělat. Všechno mě začalo pálit, bolet, takovou nesnesitelnou bolest jsem v životě nezažila. Počítač na stole začal problikávat a z reproduktorů se ozýval přerušovaný smích i dětský pláč. Vážně jsem se bála. Nedokázala jsem normálně uvažovat, chtěla jsem utéct, ale dveře nešly otevřít. Myslela jsem si, že můj život je u konce.

Vzala jsem do ruky knihu o paranormálních jevech, kterou jsem dostala minulý rok k narozeninám, a začala hledat kapitolu Halloween. Byla v ní spousta historek, povídek, ale i popsaných jednotlivých paranormálních příznaků. Měla jsem ji téměř celou přečtenou, tak jsem věděla, že tenhle příběh jsem si prožila již jednou ve své fantazii pomocí jejích řádků. Listovala jsem jako o život, až jsem narazila na stranu 665. Ale ne! Co se nestalo, strana 666, na které to i podle obsahu má být, byla vytržena z knihy. Zabouchla jsem knihu, hodila jsem ji vedle sebe a zvedla oči. Nade mnou stála postava, v ruce držela stranu 666 a podpalovala ji mou svíčkou (tou, která před chvílí zhasla). Na nástěnce jsem zahlédla rúženc po praprababičce. Popadla jsem ho a zarýla ho ostrou stranou tomu přízraku přímo do oblasti srdce. Ozval se jen nesnesitelný jekot, při němž se otevřely dveře. Já padla vyčerpáním na postel. Ve dveřích stál táta s mamkou, ptali se, co chci k večeři. Byla jsem ubrečená, tak se mě mamka zeptala, co se stalo. Vše jsem jí to řekla. Objala mě, dala mi pusku na čelo a řekla: „Jdi spát.“ Poslechla jsem.

Nikdy nezapomenu na večer 31. října při svíčce. Radím vám dobře, dávejte si pozor, jestli svíčka, kterou zapálíte, pořád hoří. Nikdy nevíte, co se stane...

MAŠÁTOVÁ PETRA, 9.A

Foto: MAŠÁTOVÁ PETRA

SVĚT ZA ZRCADLEM

Stává se, že procházíte denně kolem jedné a té samé věci, ale často si ani neuvědomujete, že tam je. Když si jí konečně povšimnete, zvědavost vás přemůže, a i přes strach z neznáma se rozhodnete ji prozkoumat. To se stalo mně.

Když jsem procházela strašidelnou chodbou plnou prapodivných stínů, povšimla jsem si něčeho zvláštního na stropě. Byly to dveře, které vedly na půdu. S pomocí židle, na kterou jsem se postavila, jsem sklápěcí schodiště po dlouhých letech zase spustila.

Pomalými krůčky jsem se dostala až na vrchol. V té malé místnůstce se nenacházelo žádné okno, které by umožnilo průchod denního světla. Světlo z mého mobilu prosvítlo většinu místnosti a v té většině se nacházely staré haldy oblečení, hraček, různých krabic, her a truhly. Bylo to fascinující a lákavé, ale nejlákavější věc, kterou jsem spatřila, stála u zaprášené staré skříně zahalená v saténu.

Pomalou a s opatrností jsem se prodrala přes všechny ty překážky a zastavila se těsně před tajemstvím této půdy. Poklekla jsem a jedním prudkým pohybem z předmětu sundala látku, která rozvířila další nános prachu po místnosti. Zakašlala jsem a snažila se částechy prachu odehnat.

Sebrala jsem svůj mobil a posvětila si na vzácný artefakt. Zrcadlo s pozlaceným rámem. Aniž bych si toho všimla, vykouzilo mi to úsměv na tváři. Ohmatala jsem si každíčký hrbolek a každíčký záhyb, jelikož jsem nedoufala, že něco tak úchvatně vyrobeného ještě v životě uvidím.

Teprve teď jsem se podívala sama na sebe. Mé srdce málem puklo. Lekla jsem se osoby, která se nacházela na druhé straně zrcadla. Nehýbala jsem se, jen jsem otevřela svá ústa dokořán. Ve mně se mísilo několik emocí. Nevědomost, úžas a částečně i strach. Natáhla jsem ruku před sebe a lehce se dotkla povrchu zrcadla, to se rozčeřilo jako hladina jezera. Uculkla jsem a zapřemýšlela se nad tím, co se právě stalo. Toto nebylo normální zrcadlo!

Zadívala jsem se do očí dívky, která seděla na druhé straně. Byla to dívka s tmavě hnědými vlasy, modrýma očima a na těle jí zářily krásné středověké šaty. Dalo by se říci, že patřila ke šlechtickému rodu. Pozvedla jsem ruku a na pozdrav jí zamávala. Dívka jen zaujatě sledovala, co dělám.

Zrcadlo vždy ukazovalo pravou podobu člověka, ale toto ne. V tomto muselo být něco víc. Něco magického a tajuplného, co stálo za prozkoumáním.

Kdo byla tato spanilá dívka? Byl to portál do jiné doby nebo snad jiný svět za zrcadlem? Tyto otázky mi vrtaly hlavou a já byla odhodlaná na ně najít odpověď.

FENCLOVÁ SIMONA, z bývalé 9.A

A jak by se asi mohl příběh odvíjet dál? Dejte volnost své fantazii a třeba napište, kam až Vás zavedla. Tak do toho!

Kresba SIMONY FENCLOVÉ

Rádi kreslíte či vymýšlíte příběhy nebo třeba básně? Uvítáme Vaše práce a rádi je v některém dalším čísle otiskneme. Příspěvky do časopisu přijímá E. Šmídová.

ANIČKA

Byl horký letní den. Sluníčko hřálo, ale na obloze se začala stahovat mračna. Na louce zrovna hrabala seno Anička se svou rodinou. Spadla jí na ruku první dešťová kapka. A pak už to šlo rychle. Přihnala se prudká bouře. Všichni se snažili rychle utéct domů, ale stalo se neštěstí. Do Aničky uhořel blesk. Jak už tenkrát bylo zvykem, Aničku ještě toho dne pohřbili v bílých šatech do hrobky.

Na rok přesně od nešťastné události Aniččina rodina znovu hrabala seno na louce a opět se spustila bouře. Tentokrát však uhořel blesk do Aniččiny maminky. Chtěli ji pohřbit k Aničce, ale když došli k hrobce a otevřeli ji, viděli naprostou hrůzu. Víko rakve bylo rozkopnuté, zdi poškrábané a v koutě se choulila malá postava. Anička měla zšedivělé vlasy a dlouhé nehty. Její dlouhé bílé šaty byly roztrhané a celé zakrvácené. Když totiž Aničku pohřbívali, nebyla mrtvá, ale jen omráčená. Probudila se již pohřbená v rakvi. Křičela o pomoc, ale nikdo ji neslyšel. Z hrůzy zešlela. A proto se od té doby mrtvá těla nechávají v márnicích přes noc, kdyby se náhodou opět někdo probudil.

Kovářová Eliška, 7.A